

talamon alfonz

az éjszaka árkádsorai

B.B. kilépett a naplemente egyre vörösödő fényárjában lebegő házból. Az utcán megigazította puha, galambszürke kalapját, amelyet a múlt héten vett egy alkalmi kiárusításon, és nagyot sóhajtvá végignézett a csillogó aranyfüsttel bevont hársfák álmosan integető levelein. Nézte a levelek árnyékait, ahogy az enyhe fuvallatra végigsiklottak a komor, penészvirágos falakon. B.B. átvágott a néptelen utcán, és testén az árnyak foltjával elindult a vasútállomás felé. B.B. abban a házban tartózkodik, amelyik most süllyed bele a földhányások tömegéből előtörő homályba, visszafordíthatatlanul, mint a vízzel telt hajó. B.B. valójában egy hűvös szobában ül, kissé kényelmetlenül, mert úgy érzi, hogy a virágmintás falakon, vagy pontosabban, az egyre elmosódó szimmetrikus festékvonalakban vasrácsok rejtőznek. A szobában bodzavirág nehéz, kábító illata terjeng, amit B.B., pillanatnyi egyedüllétét kihasználva gé-

pies mozdulatokkal próbál elhessegetni arca környékéről. B.B. egy valódi, sötét kárpitú székben ül, és azon gondolkodik, vajon hol látta már ezt a széket, amelynek repedezett festékrétege alól kikukucskál a meztelen fa, finom ujjai alá szeszélyes folyók ártereinek árkait rajzolva. Erre azonban nem jön rá, amit annak tulajdonít, hogy a bányasztó bodzaszag még a virágokon ziümmögő rovarok andalító zenéje túlságosan elbágyasztja az agyát. Leszögezi magában, hogy csakis egy múzeumi kiállításon szerepelhetett a szék, vagy egy színház kellékei között, de B.B. tudja a legjobban, hogy nagyon régen volt utoljára múzeumban vagy színházban, így agya önkéntelenül tovább kutat emlékei között, bele-belekapva a fájdalmas dolgokba is, ezért aztán B.B., azzal a szándékkal, hogy szakít gondolatmenetével, gyűrött dobozából kivesz egy cigarettát, hogy szertartásosan az ujjai között csavargathassa, fellazítva a dohányt, miközben szemét körbejáratja a szobában, a polcon, amelyen egyetlen tömbbé olvadnak a bőrkötésű lexikonok, a vitrinen, amelyben még élesen elkülönülve világítanak a régi kristály- meg porcelánpoharak, vázák, színes üvegek, amilyeneket fillérekért árulnak a vásárokon, majd szemét pihentetésképpen a szemközi falra irányítja, és szórakozottan bámulja az ott lógó képet. B.B. megállapítja, hogy a kép közepes nagyságú, talán ötven-szer harminc centiméteres lehet, noha tapasztalatból tudja, hogy rettenetesen nehéz nagy távolságból megállapítani valaminek az igazi méreteit. Beleéli magát a kutatási lázba, és úgy meresztgeti szemét a képre, mint egy detektívfelügyelő. Észreveszi a képkeret finom faragásait, amelyek valószínűleg körbefutó levelek festett domborulatai, de ezt nem látja minden kétséget kizáróan, sőt, valójában azt sem tudja megállapítani, milyen fából készült a keret, feltételezi, hogy keményfából, bár B.B. semmit sem ért a fafajtákhoz, igaz, nem is törődik többet a kérdéssel, és az arcépet kezdi vizsgálni, az üveg mögötti festett férfiarcot. Az arc eléggé kifakult már, de voná-

sei tisztán kivehető, ahogy farkasszemét néz vele, és B.B. a kép minőségéből arra következtet, hogy talán a múlt században festhették. Egy pillanatra leveszi szemét a képről, mert odakintről zajt hall, csak egy halk csörömpölést, mint amikor valaki az asztalra teszi a kiskanalat. Amikor B.B. visszafordítja fejét, és szeme elé siklik a kép, rajta az ismeretlen férfiarc, megdöbbenve fedezi fel, hogy a festmény hasonlít rá. Ettől a pillanattól kezdve, miközben kissé hátradől a támlájával keményen vágó bársonyszékben, és ujjáival idegesen gyűrögeti a cigarettaszálat, kénytelen felfedezni a kép olyan elhanyagolhatóknak tűnő részleteit is, amelyeket a felületes szemlélő nem vesz észre. Igaz, a szobába egyre jobban beszökik a homály a leeresztett zsálulécek között, és az alattomos légáramlatok szinte pumpálják a szobába a bodzabokrok meg a hársvirágok illatát, de B.B. előtt kirajzolódnak az ismeretlen arcára festett himnlóhólyagocskák gödrei, amelyek kissé elcsúfítják az arcot, ugyanúgy, mint az övét, és látja az ismeretlen orrnyergének törését is, ami egy verekedés vagy egy óvatlan lépés következménye lehet, de az is feltételezhető, hogy így született, és ez kiskorában nagyon sok bosszúságot okozott neki, hasonlóan B.B. sorsához, aki emiatt még középiskolás korában is sokat szenvedett. C. éppen abban a pillanatban lép be a szobába, mikor B.B. összeráncolt homlokkal elindul a kép felé, kezét a hófehér abrosszal letakart asztalon csúsztatva, cipőjével tapogatózva keresi az utat a vastag szőnyegen, orrát szinte belenyomja a kép üvegébe. B.B. látni akarja az idegen halántékán a kopaszodás jellegzetes nyelvecskéit, amire ő maga napjában többször is gondosan ráfésüli haját, és hogy meggyőződhessen az arcképen levő nikotinsárga bajszocská valódiságáról, minél közelebb akar furekogni a képhez. Ekkor háta mögött megcsikordul az ajtópánt, és valóban belép C., akinek kezében a tálcán minden lépésnél összekoccannak a likőrösüveg mellett álló poharak. B.B. hirtelen arra gondol, hogy tulajdonképpen

nagy illetlenség egy idegen szobában engedély nélkül mászkálni, csak azért, hogy az ember egy üveglapra tehesse a kezét, hogy meggyőződjön róla, igenis, ő maga bámulja a szobát egy banális félreértés vagy csoda folytán. B.B. ezért elfordul a képtől, és bocsánatkérően mosolyog, zavartan fürkészi C. arcát, amelyen a félhomályban titokzatos szöglet vesz észre, mintha arra készülné, hogy megrója őt, a felügyelet nélkül hagyott gyereket, aki csínyot vagy ördögi furfanggal kiagyalt játékot űzött volna. B.B. ezután óvatos léptekkel visszamegy a székhez, amely még mindig meleg testének lázától, nehézkesen leül, és töprengő arccal, aprólékos szemlélődéssel a kopaszodás első jeleit keresi C. homlokán, addig a pillanatig, amíg úgy nem érzi, hogy vonásaiban sikerült magát azonosítania C. arcával. B.B. a cigarettája után nyúl, amelyet a kókadozó virágcsokrárt nyelő váza mellé tett, teljesen közömbös arccal felnéz a képre, de helyén csak egy feketén tátongó téglatestet talál, mint egy nyitvafelejtett kéménytisztító ajtót nézi egy ideig, megrémülve a gondolattól, hogy az idegen talán időközben hátat fordított neki, vagy dühösen elsietett a fal mögötti térbe, mert megsértve érezte magát B.B. miatt, aki kételkedett valóságában. Minderre gondolva B.B. szinte megdermed bársonyszékében, majd kényelmetlenül feszengeni kezd, vajúdik gondolataival és mozdulataival, mintha láthatatlan kötélhez lenne csomózva, s ismeretlen erő feszítené, és most azt parancsolják neki, hogy mászson a képen át az idegen után, aki a valóságban nem is ő maga, mert ő, B.B. most itt ül, és felriasztja az üvegpoharak csengése, amikor C. koccintásra emeli poharát. Így hát ülve marad, zakója zsebeiben a felzaklató események után megpróbál feltűnés nélkül gyufaért kotorászni, mert úgy gondolja, hogy ezzel időt nyer, hogy rendezni tudja arcának vonásait, az arcot, amely C. kérdéseire adott megszokott, közvetlen és semmitmondó válaszaihoz a legjobban illik. De B.B. izzadságtól nyirkos ujjai semmit nem találnak a zsebeiben néhány pénzermén,

amelyek nagyságuk és súlyuk alapján csak fillérek lehetnek, még egy zsebkendőn, amely meglehetősen össze van gyűrődve, bár használva még nem volt, és valami igazolványfélének kívül, úgy-hogy miközben óvatosan csúsztatja kifelé kezét, B.B. azon gondolkodik, vajon hol hagyhatta el a gyufát, és nyitott tenyerét a biztonság kedvéért végigcsúsztatja az asztal lapján, abban a reményben, hogy ha szerencséje lesz, talán beleakad a skatulyába, mert elképzelhetőnek tartja, hogy az asztalon valóban van gyufa, de senki nem tette oda, és csak képtelen és megtévesztő másolata egy doboznak, amely B.B. valamelyik zsebében lapul. B.B. valóban megtalálta a gyufát. Igaz, a dobozban már csak hét vagy nyolc szál volt, de B.B. úgy gondolta, ennyinek elégnek kell lennie az útra, tekintettel arra, hogy a személyvonatokon tilos a dohányzás. Hosszú slukkokkal, élvezettel szívta cigarettáját, majd hirtelen felfigyelt egy furcsán kopogó hangra, ezért megállt, ám erre a hang is megszűnt. Ötletén elmosolyodva B.B. erőteljesen a kövezethez ütötte a bal lábát, amire azonnal jött a válasz is, és olyan hangja volt, mint B.B. gyermekkori játékpuskájának. Megnyugodva fedezte fel az összefüggést a hang és lépteinek zaja között, de egyben elcsodálkozott azon, hogy semmilyen más hangot nem lehetett hallani, sőt egyetlen fényforrást sem látott. Még cigarettáját is elfelejtette kivenni a szájából, olyan felajzottan figyelt, hogy valami állati hangot vagy szélsodorta beszélgetést meghalljon, éles szemét a szürkülethez szoktatva fénysugarakat fedezzen fel a kerti lugasok mögött, a házak vastag függönyökkel eltorlaszolt ablakainak összevisszaságában, de semmit sem látott, semmit sem hallott. Azt hitte, hogy elátkozott, teljesen kihalt a vidék, amelynek lakosai összeesküdtek ellene, hogy így bosszantsák, vagy csak kulisszák festett lapjai között téfnereg, amikor nyomasztó érzéseivel viaskodva eszébe jutott C., aki kétségtelenül itt van valahol a közelben egy ugyanolyan ház komor falai között, mint amilyenek előtt B.B. előkapta óráját, hogy megnézze, hány óra van pontosan. Villámgyors és határozott mozdulattal

vette elő zsebóráját, amely buzgóbb és erőteljesebb volt a kelletténél, így sakójának egyik csontgombja alig hallhatóan szakadt le, hogy gurulva beleveszzen a sötétbe, de B.B. minderről tudomást sem vett, és óráját a nyugati égtáj felé fordította, mert arról remélte a legtöbb fényt. És valóban, világosan leolvashatta a pontos időt, ami nagyon megnyugtatta, mert attól félt, hogy lekési a vonatját. Minután visszatette óráját a zsebébe, B.B. kissé elmosolyodott, hiszen vonatja indulásáig még bőven volt ideje, de nyugalma csak egy pillanatra tartott, utána újra megkettőzött figyelemmel a környéket kezdte szemlélni, fejét a szalmaszárgára száradt fű felé fordítva, mert onnan sustorgó hangot vélte hallani, de kénytelen volt belátni, hogy csak a szél cibálta a bogácsok horgas terméseit, és semmi jel nem utalt élőlényre. Megpillantva egy közepes nagyságú kövecskét, amelynek testében rózsaszínű márványér futott körbe, B.B. lehajolt érte, és lágyan a fű közé dobta, arra a helyre, ahonnan a legerősebben vélte hallani a hangokat, de a sustorgás még a kövecske leesésének zaját is elnyomta, így lábát óvatosan emelgetve, nehogy zajt üssön a kövezeten, B.B. elindult a vasútállomás felé. Azért lépkedett ilyen óvatosan, mert úgy érezte, ő is egy furcsa, abszurd játék résztvevője, amelynek szabályai között fontos helyet foglal el a tökéletes némaság és az egyérvadás a tárgyak tömegével. A főtéren, az orsó alakban szétnyíló házsorok között egy kicsi, pázsittal benőtt dombocskán a neogótikus evangélikus templom állta útját. B.B. a sötétben felnézett a toronyra, mert még idejövetelekor megállapította, hogy annak órája pontosan jár. Gyanakodva körbesandított, a vétkezők megszokott, ez esetben teljesen fölösleges óvatosságával, majd amikor látta a néptelen, kihalt utcákat, s hogy nincs senki, aki figyelhetné, felállt a templomot körbefutó kerítés kőparkányára, mert közelebb akart jutni az elmosódott számlaphoz. Nyirkos tenyerét finom rozsdaliszt festette, és hosszú másodpercekig kellett mereszt-

getnie a szemét, míg végre kihámozta a mutatók állását. Nagyon megijedt, egész testén hőhullám futott át, gyöngyözve csapódott ki homlokán, mert a toronyóra szerint a vonat pillanatokon belül befuthatott az állomásra, és B.B. ugyancsak hadilábon állt a szerencsével, hiszen még sohasem fordult elő, hogy késett, és a vonat is késett volna. Lehetetlennek tartotta, hogy az ő órája késsen, hiszen nagyapja Svájból hozatta az órát, és csak egyszer kellett javítani, mikor kis-korában véletlenül leejtette, és az üveglap megrepedt. B.B. most mégis hitetlenül állt, és meredt a toronyórára, mintha délibábot látna, és megpróbálta elhíttetni magával, hogy ő látja rosszul a mutatókat, s csak a homály miatt rémlik úgy neki, hogy valójában a római kettes vonalait látja a nagymutató helyén, de a mutató igazából a tízes és a tizenegyes között tanyázik, vagy lejjebb, ahol tényleg fedi egymást két ollószár-szerű feketeség, amit könnyen repedésnek is nézhetett, vagy túlerőltetett szeme káprázásának is vélhetett volna, mert immár csakott szemhéja mögött is mutatók ugráltak, köröztek, összevissza pörögtek, mint a megkergült táncosok. B.B. egyre gyorsuló szívveréssel próbált meg visszaemlékezni rá, hogy mikor is állította be utoljára óráját a rádió pontos időjelzése szerint, arról ugyanis meg volt győződve, hogy a szerkezet rendszeresen fel van húzva, hiszen azt nem mulasztja el megtenni reggelente, közvetlenül felkelés után. Atcikázott az agyán az a lehetőség is, hogy valójában nem is jár a toronyórája, mert mutatóit kikezdte a rozsdá, számlapja pedig madár-szaros és megkopott volt, a lehámló festék mögül néhány helyen kivörösített a téglak teste. Azt, hogy reggel pontosnak látta az órát, most már valamiféle elképesztő egybeesésnek gondolta: a toronyóra évtizedek óta dermedt mutatói valóban hajszálpontosan mutatták az időt, amint B.B. egy gyors, futó pillantással meg is állapította. Nyitott tenyerét füle mellé tette, kétségbeesetten, hátha meghallja az óraláncok csikor-

gásút, a fogaskerekek kattogását, eközben nagyon jól tudja, hogy próbálkozására eleve kudarcra ítéltetett, és valóban sem hallott semmi mást, csak a falevelek hol erősödő, hol leikülő susogását. B.B. tudja, hogy az Őrdög sosem alszik, ezért leugrott a kerítésspárkányról, és sietve elindult a sötétben taton-gó mellékutca-ba, mert úgy gondolta, azon keresztül hamarabb kiér az állomásra. Nagyon sokat kockáztatott, hiszen a vonat, amelyhez sietett, az utolsó volt azon a napon, és ha késni, csak valamikor másnap reggel érkezik a következő, vagy még később, mivel holnap ünnepnap lesz. Kézből üres poharával az asztalon szórakozottan játszik, B.B. újra végiggondolja a hetek, hónapok alatt csiszolgatott, megvalósíthatatlannak tűnő álmok és hétköznapi mozdulatok ötvözetéből álló tervét. Valójában nagyon szereti játékosan simogatni C. arcát, amelyen hossz-szas forradás, esetleg a mosolynál összeszűkülő bőr Anka húzó-dik, de meg sem akasztja B.B. ügyetlen ujjainak gépies útját, amint beárnyékolják C. szeméit, lassan elvonuló ködöt telepítve rájuk, mert túlságosan vontatott az egész, mintha B.B. nem teljes odaadással csinálná az egészet, vagy mintha C. túlságosan is elhúzódna tőle, igyekszik lágy mozdulatokkal lefogni B.B. kezét, hogy csak vele kelljen szembenénnie, és ne önmagával. B.B. tudja, hogy mindez a felpörgetett egy parancsát végző he-mozdulat, amely láthatatlan ellenség legyőzésére irányul, a vad forgatagra, amelyben együtt kavargó az agóniába roskadt lélek, eddigi énjük lelke a most születővel, az újjal, amely egymás karjaiba zárva, verejtékben meg gyönyörökben fürdik. B.B. meg akarja csókolni C. száját. Tudja, hogy valójában többre vállalkozik, mert C. lelkét csak gyilkossággal tudja átgyúrni. B.B. a lelke mélyén retteg az esetleges be nem fejezett utód erejé-től. Ugy gondolja, hogy az ilyesmire a szerencsén kívül semmi más nem kell. A szerencse idáig B.B. mellett áll, hiszen íme, terve megvalósításához jobb körülményeket nem is remélhetne: üres ház, egyre nehezülő félhomály, poharasgatás, bizalmas be-

szélgetés. C. éppen a konyhában van, ahová azért ment ki, hogy megtisztítsa a megtelt hamutartót, és hogy az üres tálcán néhány szárazsüteményt hozzon be, de az is elképzelhető, hogy gondolatainak összeszedését vagy átcsoportosítását akarja titkon elvégezni, az órát lesni, meddig kell még kitartania, idegesen turkál a menetrendben. B.B. hirtelen feláll a szobában, székét maga alatt megemelve, nehogy zajt csapjon, bár elővigyázatossága fölösleges, mert a vastag szőnyeg szivacsként issza a zajokat, és ezt ki is használja, végig a szőnyegen ellopakodik az ajtóig. Az előszoba ajtaja előtt megáll, és feszülten figyel a konyhából kiszűrődő zajokra. Valójában nem is figyel, arra használja fel az időt, hogy újra átgondoljon mindent, ám ez a fölöslegesnek tűnő megtorpanás oda vezet, hogy félni kezd kudarcától. Pélénken visszafordul a szoba felé, ahol a berendezési tárgyak már félig belemosódnak a sötétbe, mintha egy vízzel előntött helyiség üvegfalán keresztül bámulna vissza a zsálulécek közötti piszkoskék sávra, a sávon időnként ingaként átlendülő ágakra. B.B. éppen akkor lép ki az előszoba kövezetére, mikor C. előrenyújtott kezében a süteményekkel megrakott tálcával kilép a konyhából, s a homályban csaknem összeütköznek. B.B. is és C. is tudja, vagy inkább érzi, hogy ez nem közönséges találkozás. Most minden a szerencsétől függ, véli B.B., és mosolyogva, egy elkoptatott közhellyel válaszol C. kérdésére, de mozdulatlanul útjában áll a lánynak, aki láthatóan egyre kényelmetlenebbül érzi magát a tálcával, és szinte nevetve akarja rábírní B.B. egész előszobát betöltő alakját, hogy szorítson neki helyet, de ezekután minden átmenet nélkül el is komorodik, mintha rádöbbenne menekülési kísérletének hiábavalóságára. Némán várja a fejleményeket, de B.B. is szóttlanul áll, és magában átkozza a csillogó tálcát, amely izzított pajzssá nő előtte C. kezében. B.B. lázasan gondolkodni kezd, és ez megingatja, mert félrelép C. útjából, aki csak lassan ocsúdik fel, és egy kis időbe telik, amíg bizonytalanul elindul a sötét szo-

ba felé. B.B., aki egy pillanat alatt atomnyira zsugorodik, érzi, hogy megváltó erők prizmaja összegyűjti erejét, vágyai széthúzzák az ellene esküdt látomások sorfalát, s villámgyors cselekvésbe hajszolják, szinte nem is érzi léptei súlyát, a felnyögő padlódeszkák süllyedését: hátulról átöleli C. derekát, ajkát annak nyakához szorítja. C. megpróbálja kiszabadítani nyakát, ezért ujjaival mélyen beletúr E.B. hajába, bár az is elképzelhető, hogy az egész csak a gyilkos folytatása, miközben fejtett, zaklatott hangon sugdolóznak egymásnak, majd E.B. az egyik mondat után hirtelen elkomorodik, szorítása erejét veszti C. derekán, az kihasználja nem várt előnyöt, s nagy lendülettel kifordul B.B. karjaiból, szembefordul vele, egészen biztosan nem a szeretettől felszítva, mert E.B. karjai újra összefonódnak testén, s hiába kérleli, vagy próbál hatni rá egyre torzabb és kegyetlenebb érvekkel, a múlt emlékeinek megannyi nyomasztó eseményét rideg tárgyilagossággal felvonultatva, és a szavak mint bajonettek járják át, egyre több erőt szipolyozva ki E.B. még mindig keményen ölelő karjaiból, szörnyszülött állatként, egymásra tapadva hátrálnak, lábukat a szőnyegen csúsztatva, időnként bele-beleütözve az éjszaka-tömegű tárgyak láthatatlan testébe. B.B. halkán beszél, fejét lehorgasztja, gerincét előregörnyesztí, hogy egymás arcán érezzék lehetőséget, de közben gondolkodik, és látnivaló, hogy C. arcán is töprengés váltja fel a fájdalmat. E.B. egyre inkább úgy érzi, mintha egy névtelen, személytelen bábót szorongatna, kicsúsztatva a szigorú realitás pályájáról, mígnem C. háta nekifeszül az előszoba fogasának. E.B. ekkor utolsó támadását vezeti, szenvedélyes mondatokra C. elfordítja az arcát, ajkán nyál melegét érezve, de beleütözik apja zsírtól csillogó télikabátjába, amit már hónapok óta nem kell használni, és csak valamilyen figyelmetlenség folytán maradhatott itt a tél eltelte után, C. felé apja képén át naftalin megdohány áporodott szagát árasztva. C. megfeszíti testét, hogy ne kelljen szembenéznie apjával, ne kell-

jen beleszagolnia a posztóba, lábát megtámasztja a fogas tápétával bevont deszkáján, de emiatt szinte belepréselődik B.B. karjaiba, aki szenvedélyesen ostromolja szerelmes szavaival, amelyekre végső soron egyikük sem figyel oda, mindketten saját tusájukat vívják, és amikor C. teste teljesen beleolvad B.B. testébe, az tenyerét mohón csúsztatja mellére, amit C., B.B. csókjától rettegve csak egy hőhullám bizsergésével tudatosít, mert úgy érzi, akkor már őszre fognak tartozni. B.B. végérvényesen akkor döbbent rá, hogy eltévedt, amikor egy hatalmas kovácsoltvas kerítés állta az útját. Blindulása óta olyan érzése volt, hogy rossz irányba megy, és bármennyire erőltette emlékezetét, nem tudott felidézni egyetlen olyan támpontot sem, amit megfigyelt volna idejövetelekor, és amibe most belekapaszkodhatott volna. A csillagtalán, borús éjszaka is zavarta, mert csak pár lépésről vette észre a hatalmas kerítést, amelynek a tetejét még lábujjhegyre emelkedve sem érte el. Az ujjai simítása alatt kanyargó, szeszélyes alakzatokba kalapált vasrudakból arra következtetett, hogy egy gazdag család vagy fontos közintézmény kapuja előtt áll. Az ilyesmi hatalmas méreteivel, ragyogásával már messziről felhívja magára a figyelmet, így lehetetlen, hogy éppen B.B. ne vette volna észre, aki ha idegen, ismeretlen városban tartózkodott, mindig a legapróbb részletekig az eszébe véste a különlegességeket, hogy ha netalán újra arra járna, ne kelljen tanácstalanul álldogálnia, mint ahogy most állt a kerítés előtt. Megfordult, és azt a hosszú utcát kezdte nézni, amelyiken eljött egészen idáig. De semmit sem látott, egyetlen árva fénysugár sem törte meg az egyhangú sötétséget, így B.B. tétován előrenyújtott keze is elveszett a szeme előtt. Ekkor B.B. hallgatózni próbált, és lélegzetét viszatartva valamiféle életre utaló jelet akart kifogni a levelezégesből, hogy rajta kívül egészen biztosan mások is sietnek az utolsó vonathoz, olyanok, akik csoportokba verődve vagy fennhangon szidják a vaksötétet, azt, hogy a házakból semmi

életjel nem száradik ki, semmi fény, miként az utcai gyalog-
pók nem égtek, nyilvánvalóan felelőtlenség vagy malasztás
miatt. Emberekre várt, akiket valóban meggyújtak volna a ku-
tyák, akiknek szuszter talpaita vaspáncél cipője csattogtak vol-
na a köveseten, akiknek szájában felizzott volna a cigaretta.
B.B. elviselhetetlennek tartotta a szagtelítettségét, és rohanni
kezdett a kerítés mentén. Az első métereket minden megperlités-
től nélkül hagyta maga mögött, de később a hideg éjszakai le-
vegő kiszáradta légcsövét, szájüreget taplószárazzá tette,
azután az oldalában jelentkezett a száraz tájdalom, egészen biz-
tosan a kapkodó levegővételről, és a kínok egyre csak fokozód-
tak, annak ellenére, hogy tenyerét egyre erőteljesebben tapaszt-
totta oldalára, arca eltorzult, kitágult orrlyukain és kitátott
száján át lihegve szedte a levegőt, izmai elnehézültek, neki-
dőlt a kerítésnek, belekapaszkodott, mint megmentőjébe, törzse
előrebukott, mintha öklendezés kényszere kerülgette volna,
egy lézasan kereste a legmegfelelőbb kiutat ebből az előfogyó-
ból, nem tartotta magát képesnek arra, hogy tovább fusson a ke-
rítés mellett, hiszen fennállt az a lehetőség is, hogy a vasút-
állomás az ellenkező irányban van, vagy valahol egészen máshol,
ahol nem is feltételezi, és az utolsó vonat a menetrendnek meg-
felelően már javában zakatol, csak arra várva, hogy az állomás-
főnök zöld lámpáscskájával újjára bocsássa. B.B. teljesen elve-
szítette tájékozódó képességét, nem tudta, mennyi utat tett
meg, azt sem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy lélegzése
nagyjából rendbejött, de nem annyira, hogy újra belhallgat-
hasson a csöndbe, mert szíve zaklatottan vert, és ritmusa B.B.
fülében úgy hatott, mint a sínpáron zakatoló vonat kerekeinek
csattogása, és ez arra ösztönözte, hogy minél gyorsabban össze-
szedje magát. Legelőször is az óráját nézte meg, ám ettől sem
nyugodott meg, bár vonatja indulásáig volt elég ideje, csak-
hogy fogalma sem volt, merre kell indulnia. Ugy döntött, hogy
visszamegy ugyanazon az úton, ki a főtérre, ahol a templom

előtt lesz ideje megfontolni a lehetőségeket. Megfordult, és a lehető leggyorsabban lépkedve megindult visszafelé, szemével a messzeséget firkészve, hátha fényforrást fedezhet fel valahol, de az éjszaka áthatolhatatlannak tűnt, így inkább eltávolodott a kerítéstől, hogy könnyebben megtalálja az utcát. Idegessége nőttön-nőtt, egy ponton túl nem bírta, hátat fordított a vaskerítésnek, s az utcát sejtve rohanni kezdett a sötétben, de a tizedik vagy tizenkettedik lépés után egész testével egy sima kerítésnek ütközött, vagy falnak, mert tapintásából ítélve kőből készülhetett, de a valóságban lehetett egészen más anyagból is. Habarcsréteggel vonták be, készítői ügyességét dícséri, hogy sem repedés, sem egyenetlenség nem volt rajta kitapintható, semmi, amibe B.B. belekapaszkodhatott volna, ugyanis feltett szándéka volt, hogy átmászik rajta, de pár sikertelen kísérlet után, amik fájdalmasan lenyúzták térdét, és egészen biztosan tönkretették vadonatúj nadrágját is, a csípő, égető fájdalom gondolkodásra kényszerítette, a kétségbeesés és a reményvesztettség könnyeket csalt a szemébe, a hangos sírás pedig torkát kaparásztta. Összeroskadt a fal tövében, egyszerűen képtelennek tartotta magát arra, hogy innen elmozduljon. Megpróbálta higgadtan felmérni helyzetét, és lassan, lépésről lépésre elemezte a történeteket, mert lidércálomba való jejes látomásnak tartotta az egészet, rossz álomnak, amelyben sem így, sem úgy nem fogja elérni vonatját, mert a levegőben fog futni, és bármilyen gyorsan fog is kálimpálni a lábaival, csigalassúsága nem veheti fel a versenyt a prúszkölő lokomotívval, a cinikus mozdonyvezetővel, aki meg fogja várni a pillanatot, amikor B.B. csak pár lépésre lesz tőle, és akkor feltartóztatlanul nekilendíti tüzes gépét, mint egy addig láncán tartott felbőszített bikát, és ez hasonló állapotha fogja kergetni őt, mint amilyenben most van. Azt megállapította, hogy egy ördögi folyosó kövezetén kuporog, a folyosó egyik oldalán kőfal volt, a szemközti pedig rács zárta el, és E.B. hirtelen úgy érezte, mintha egy amfiteátrum kifutójában ülne, várva a minden pillanathban felbukkanó vadállatot, pedig vi-

lágoman emlékezett rá, hogy a rácshez egy hosszú utcán végigballagva jutott el, tehát kellett lennie egy kiútnak, talán többnek is, a gondolat újfent erőt öntött bele, szinte felvilágyosította, de csak egy pillanatra, mert azonnal elcsüggesztette a tudat, hogy ilyen sűrű sötétben lehetetlen megtalálni a kijáratot, hiszen még tulajdon végtagjait sem látta, bár némi reményt öntött bele az, hogy a kijáratnak itt kell lennie valahol a közelben, hiszen nagyjából annyit jött visszafelé, mint amikor magányától megrémülve rohanni kezdett a kerítés mentén. E.B. felállt, és találmára, tapogatózva elindult a fal mentén, majd hirtelen érzébe jutott a vonat, meggyorsította léptét, csak az ujjhegyeivel súrolta a fal felületét, egyre ködségbeesettebben, egyre jobban ziháló melikasszal. Remegő térdekkel újra szaladni kezdett, úgy gondolva, hogy még hosszú az út, aztán átizzadt ingében megtorpont, majd teljes erejéből rohanni kezdett visszafelé, mert biztosra vette, hogy valami őrzítő balszerencse miatt a keze átsuhant az utca torkolata fölött. Sírva állt meg. Beletörődött vereségébe, mágius erőt tulajdonítva az éjszaka sötétjének, a falnak, az idegszaggató csöndnek. Üvölni kezdett, remélve, hogy valaki megkönyörül rajta. Teli torokból ordított, és ordításában benne volt minden reménye, ami a tüdejéből kipréselődő levegővel együtt egyre erőteljesebben halt el. A hosszú, elayújtott halálsikoly után behallgatózott az éjbe, de még csak idegen visszhang sem ütötte meg a fülét. Váratlanul, kimerültségének mértékét meghazudtolva felpattant, és eszelősen rohángálni kezdett fel-alá a fal tövében, tenyerét időnként erősen a falnak vágva, majd mikor belátta, hogy valóban egy hatalmas falat ostromol, a ráccsal próbálkozott. A kovácsoltvas kerítést ezen a szakaszon is nyilván szeszélyes minták szótták át, mert találmára felléphetett rájuk, és a sötétben a fűrtöket, leveleket utánzó rácsburjánzásban újabb lépcsőfokokra lelt, így egyre magasabbra kapaszkodhatott. Ez valójában nem nagyon lelkesítette, meg volt győ-

zódve róla, hogy a kerítésnek az égben sincs vége, és ha valahogy át is tudott volna csusszanni a rácsok közt a túlsó oldalra, ott a sötétségnek egészen biztosan a pokol torkában lett volna vége, ahol izzó szarvak öklelése várt volna rá. Mire ezt végiggondolta, a kerítés tetejére ért. Ennek nagyon megörült, és vigyázva, nehogy testén vagy ruháján sebet ejtsenek a virágfejű éles vaszögek, átlengettette magát a túloldalra. De buzgalma vagy ügyetlensége következtében az egyik hegyes kampóba beleakadt zakója belső bélése, és egy jó darab felszakadt belőle. Miután elrugaszkodott a rideg rácsoktól, olyan szerencsétlenül esett, hogy bokája kificamodott egy tégladarabon, amely a talpa alá került, és az új, lüktető kín vad, üvöltésszerű káromkodást kényszerített ki belőle, majd sziszegve összekuporodott, és megpróbálta szótmeszázózni bokáján a fájdalmat, ügyet sem vetve már a környezetre, ami a vaskerítés mögött fenyegető mélységével körülvette. Itt sem látott semmilyen világosságot, bár igaz, hogy a harmatos fű kicsit megnyugtatta, és úgy gondolta, hogy valamiféle kastély vagy parókia kertjébe csöppent, ahol pillanatokon belül felfedezik, és libériás inasok fogják őt vánkosokkal tömött ágyon behozni a hideg csöndből a kamarazenekar barokk zümbugésébe, egy hatalmas terembe, ahol a jelenlevők ünnepélyes öltözékéből ítélve megszabadították volna fájdalmaitól és magányától. Mikor bokájában a fájdalom jelentősen csökkent, úgy határozott, hogy elvánszorog a legközelebbi házig, mert arra már gondolni sem akart, hogy ilyen állapotban elérje a vonatot, vagy tovább keresse az állomást. Azt sem bánta volna, hogy a trágyás fűben háljon, és világosságnál, a holnapi vonattal utazzon. Amint lábraállt, bokája újra sajogni kezdett, de azért bicegve elindult az orra után, minden lépésnél felszisszenve, a talajjal birkózva, amely igen egyenetlen volt, szüntelenül fel-le hullámzott, egyre inkább kimerítve az elcsigázott B.E.-t. Lába meg-megrogyant a süppedő földben, a harmat befolyt cipőjébe, lábujjait sárban dagasztotta, kálváriává tette minden lépését. De B.E. emberfeletti akaraterevével hajtotta tovább magát, míg újra bele nem lépett egy kisebb gö-

dörbe, fájdalmasan felkiáltva előrebukott, és fejét beverte egy kemény tárgyba. A fájdalomnak már nem tulajdonított nagy jelentőséget, és gömböcs mozogtatásokkal, összeszorított fogakkal próbált meg feltápászkodni, erős kezeivel a kemény tárgyba kapaszkodott, és abban a pillenathen, mikor keze végigfűrt a tárgy alakján, mebotlott rá, hogy egy körasztba kapaszkodik, vagyis eddig egy temető sírjait taposta, és gyerekkori emlékei misztikus erővel csaptak le rá, újult fontossággal, mint ha tüzes vasat forgattak volna sebeitben, B.R. temetőfogára zsugorodott, nyűszítve kereste szabadulási útját. Hőrogtva, négykézláb mászkált a sírhalmokon a sötétben, képzelte csontokat markolt, hallani vélte a kripták kőfedeleinek tompa hangú elcsúszását, látni vélte a velőkönnyű lelkek suhanását, amint véresen vadásznak a baglyokra meg a denevérekre, és tíz körmével kaparta a földet, arcát nyálkás sárba nyomta, hogy teljesen személytelenné váljon. Gyikká aljasult, és a hasán csúszva igyekezett a sírhalmok között ösvényeket találni, holott valójában körbe-körbe menekült foszforeszkáló szemű, derengő koponyák elől, átbukácsolva a rendszertelenül emelt sírhalmokon, fejfájának ütközött neki, amiken sáros ujjai nevetek tapintottak, évszámokat, fohászokat. Vakondokként virágcsokrokat dült szét az orrával, lába koszorúk vasabroncsába fűződött, mécsesek dermedt faggyúját rágesálta. Vonítva szimatolt élő emberek után, meghúzódva egy kápolna tömjénszagú fala tövében, miközben egész testét remegtette a hirtelen felszökött láz, szemei előtt mágikus boszorkánytánc vette kezdetét, megnyílt a föld, és égaskodó erekcióval, kékes fénnel izzva, vaspatkójával dobogva táncba kezdett egy láncos-hatalmas ördög. Lábai dobogásával a sötétből banyákat meg vajákosokat csalt ki, kik kondért kerítve tüzet raktak, kiásták a legfrissebb hullát, azt fogukkal és körmükkel apró darabokra tépték szét, inas kappaneként vízbe hányták az egészet, majd orgiába kezdtek, a kápolna bádogtetején ülő csontváz lékoponyából csiholt dallamára a fű-

be szórták ruháikat, és fonyadt melleiket simogatva corra felnyírsalódtak az ördög előremeredő veaszőjére, ügyet sem vetve arra, hogy B.B. tátott szájjal csodálkozott, s majdnem felkiáltott, mikor a táncoló, vonagló alakok közt felfedezte C. mentelen testét. Szédülés fogta el, forogni kezdett vele az egész gyülekezet, a kápolna, a tás összeügő karikába olvadt, és ő tehetetlenül hampergett, bukfoncezett az örökzöld cserjék között, valami iszonyú erő újra és újra elszakította a keresztől, a kiálló kőszarkaktól, amin megkapaszzkodott. Teste idegen testeket érzett, és ekkor reménytelenül C. után kapott, de az árnyékként suhant át ujjai között, fogát villantva kacagott, gúnyos átkokat szórt fejére. Bármilyen hihetetlen is, B.B. a pokoli lármán túl világosan, tisztán értette szavait. Ám ekkor egy láthatatlan hullám újra átfordította, és a tűzhely üszkös fahasábjai közé gördült a finom hamuban, amely belement a szemébe, és ő prüszkölve dörszólgette a szemét, egyre nagyobb kint okozva önmagának. Nagy nehezen mégis sikerült kibőnyeznie a hamuszemcséket, és bár fájt a lába, megerősítés nélkül fel tudott állni. Azt hitte, még nincs rendben a szeme, mikor megfordulva egy fénypontot vett észre az éjszakában. Lehunyta fájós szemét, de az egészségessel is látta a fényt, s ettől nagyon megrémült, mert a boszorkányok bűbájosságát vélte felfedezni, a testrészekkel teli véres kondért. Közelebb lopakodva azonban látta, hogy a fényforrás egészen biztosan nem táborház, mert erőssége nem változik, hanem valószínűleg egy ablak négyzetén kiszűrődő lámpa fénye. B.B. a boldogságtól, és a nem várt szerencsétől megrészezdülve kezdett rohanni a fény felé, mint valami esetlen vacsoravesztő lepke, időnként teljes hosszában elnyúlva az alattomosan meglapuló gödrökben és sírkeretekben, de látva, hogy a fény nem fut előle, mint lápok lidérce, megsokszorozódott ereje és akarata. Tenyerét üvegcserepek szántották, arcába pókok dobtak hűlöt, ruhája zöld volt a fűtől, sáros a ragacsos földtől. A fényhez közelebb érve megállapí-

totta, hogy egy ház földszinti szobájában világítanak. Öröme-
ben egészen az ablak aljáig skart futni, hogy láthaassa gyötrel-
meinek megszabadítóját, de egy nem túl magas léckerítés mega-
kasztotta. Mint fudokló a levegőt, szívtá magába a fényt, és
bentről, nagy örömeire, beszélgetés foszálányait vélte kiszűrőd-
ni. Egy férfi és egy nő fáradt, öreg hangját hallotta. Átugrott
a kerítésen, és a ház ajtajához sietett. Az ablakbóli kiszűrődő
fényből egy kevés a járdára is vetődött, így megállapíthatta,
hogy eléggé megviselt állapotban van, bár megpróbáltatásai u-
tán azon is csodálkozott, hogy egyáltalán életben maradt. Oda-
állt a küszöbre, és restelkedve bekopogott. Odabent a beszél-
getés ugyanolyan álmosító egyhangúsággal folytatódott, mint ko-
pogása előtt, így arra következtetett, hogy esetleg nem hallot-
ták meg a kopogtatást. Ujra bekopogott, ezúttal már erősebben.
Szívverése felgyorsult, mert bent a beszélgetés ugyan folyt to-
vább, de csoszogó léptek közeledését hallotta, ruha nurlódását.
Már-már újra ökölbe szorította a kezét, hogy megzörgesse a ne-
héz, vasalt ajtót, mert számára minden pillanat órák hosszára
nyúlt, mikor az ajtó sarkáig kitárult. A vakító fényárban elő-
ször senkit sem látott, és csak másodpercek múlva tudott kihá-
mozni egy torz árnyékot, ami az ajtólap mellett álló öregember
testétől eredt. B.E. nagyon elcsigázottan nézhetett ki, mert az
öregember úgy engedte be a szobába, hogy nem kérdezett tőle sem-
mit. A szobában, mikor az ajtó becsapódott háta mögött, látta,
hogy egy csúf vénember áll vele szemben, aki szőrös mellkasával
a megtévesztésig hasonlít a boszorkányok mesteréhez. Az öregem-
ber a továbbiakban ügyet sem vetett rá, hanem egy szál bő gatyá-
jában visszacsoszogott a székéhez, majd lábait sziszegve bele-
mártotta a gőzölgő vízbe. Bár B.E.-t nem kínálték helyvel, le-
roskadt az öregemberrel szemben az asztal mellé. Egy vénséges-
vén öregasszony sántikált elé, akit eddig még észre sem vett,
és egy csorba poharat tett B.E. elé, majd jókhalós üvegből za-
varos bort töltött bele. B.E. furcsállotta, hogy az öregek nem

kérdezték meg tőle, mit keres itt éjnek idején. Ugy gondolta, hogy legjobb lesz magának feloldania a feszültséget; kérdés nélkül beszélni kezdett. Megköszöriülte torkát, de mire nekifogott volna, az öregember lábvizének csobogása újra megzavarta. Mégis elkezdte a mondókáját. Az öregembert látszólag jobban érdekelte lábának alapos beszappanozása, mint az ő mondókája, sőt az öregasszony is a tűzhely körül tett-vett, időnként fülsértően csörömpölve a lábasok födőivel. B.B. rettenetesen kényelmetlenül érezte magát, mert nem tudta eldönteni, hogy folytassa-e beszámolóját, vagy maradjon inkább csöndben. Belezagolt a borába, de annak ecetes, savanykás szaga elvette a kedvét attól, hogy megköszolja. Megbabonázva figyelte az öregembert, aki most lassan beszélni kezdett, időnként felpillantott, és találkozott a tekintetük, de ez egyáltalán nem zavarta mondanivalója lassú, vontatott előadásában. Megfontoltan, mintegy a szavai hatását lesve beszélt, s B.B. csak bólogatni tudott. Az öregasszony közben ételt mert tányérjába, leült B.B. mellé egy kopott, pokróccal leterített lócára, és fogatlan ínyével mélyen tányérja fölé görnyedve cuppogva rágta, marta az inas húsdarabokat, és alumíniumkanalával meg-megkavarta zsíros főztjét. Az öregember nézőkesen felemelkedett, bal lábát a szappanos vízből kiemelve előrenyújtotta, ügyesen lehalászta a szék karfáján lógó foltozott törülközőt, és tyúkszemés, bőrkeményedéses talpát kezdte törölgetni. Ugy látszott, hogy a beszéd és a törülközés kimerítette, mert mondatait egyre gyakrabban szakította meg asztmás hörgőse. B.B. azelőtt sem figyelt oda mondatai összefüggésére, most pedig már csak egy sereg mondattöredékekkel találta magát szemben, s ez mérhetetlenül megnehezítette reagálását az öreg szavaira. Az öregasszony csak most szólalt meg először, halk hangját a szájában lévő húsdarabok eltorzították, mert továbbra is rendületlenül, konokul evett, bár tányérjából mintha nem fogyott volna az étel. B.B. undorral elfordult tőle, így próbálta megérteni, hogy mit mondhat az öregasszony. Tekintete ekkor vé-

gigsiklott a szemközti falon, és az üveges kredencben, az egyik polchoz támasztva fényképet vett észre: egy párnyi feszület mellett C. bámult a szemibe, színpadias beállításban hunyorgott, fényképsz-műterem fényüzőjében. Percenkig nézte a fényképet, és ezt észrevette az öregember is, elhallgatott, kis idő múlva az öregasszony is, aki befejezte a csémecsoport, és fejét mereven a fénykép irányába tartotta. Mindkét fél a fényképet nésték, mintha oltárkép lett volna, és valamilyen csoda lenne tőle kilátásban. De az öregasszony hamarosan újra tányérja felé hajolt, mintha végszert volna ájtatosságával, és az öregember is kiszállt a lavórból, a szék alatt csizmazokniját után matatott, csak B.B. bámulta magáról megfélekedetten a képet. Miután az öregember megtalálta a zokniját, a szappanos, zavaros vízbe mártotta, és kimért mozdulatokkal mosásukhoz léptett. Hirtelen, mintha a mosás közben jutott volna valami az eszébe, beszélni kezdett, amire az öregasszony válaszként hám-mögni kezdett, s rágás közben egyhangúan fújta együgyű szövegét még akkor is, mikor az öregember már megfelelően tisztának találta a zokniját, és a lavórral kicsoszogott a szobából, hogy kiöntse a vizet a kertben. B.B. arra gondolt, megíteni kellene neki, de ahhoz túlságosan idegennak érezte magát, hogy csak úgy megszólítsa az öregot, vagy hogy kivége kezéből a lavórt, meg nem is tudta, hová öntheti a vizet. Az öregasszony felé fordult, remélve, hogy mire az észreveszi őt, megfogalmazza magában a kérdést. Hosszankodva tapasztalta, hogy az öregasszony csak magába tometkenve vacserázott, úgyet sem vetett rá, sem az időközben visszatért öregre, aki a vizespadra tette a lavórt, néhány közömbös mondatot mondott, melyekre talán ő maga sem várt választ. B.B. hirtelen halaszthatatlannak érezte, hogy elinduljon az állomásra, pedig az öregember a fal tövében álló ágyhoz ment, valahonnan lepedőt meg vánkost ráncigált elő, és szuszogva az ágyazáshoz fogott. B.B. felállt, az ajtó felé indult, kezét a kilincsre tette, de azért még félénken visszafordult, és látta, hogy az öregember széles mozdulatokkal tornázza bele ma-

gát hatalmas hátfér halóingébe, az öregasszony pedig kitartóan megadja állkapcsait, mintha láthatatlan újságból olvasná öregesen. Időnként egy-egy darab húst kapott be, lafalyolta a levét, de ebben a pillanatban megszólalt a kredenc melletti óra, és a pontos öröktűzésekre B.B. automatikusan elővette óráját, amit még nagypapjától kapott. Örömmel állapította meg, hogy elérheti az utolsó ójszakai vonatot, és egy pillantást vetett C. fényképre. Epp indulni készült, köszönést himnögött, mikor az öregember a vállára tette a kezét, hogy kikísérje. Utban kiföld a járda betonján nem besszöglettek, igaz, nem is volt mit mondaniuk, csak az orruk alatt morogtak. B.B. tiszta szívből örült, hogy megszabadulhatott az öregtől, bár még egy utolsó kérdést tartogatott számára. De ezt addig halogatta, míg a léckamránál az öreg visszafordult, hálóinge a szélben fáklyaként lobogott. B.B. legyintett, és elindult a vasútállomás felé. A szél asszilyos szállóhegyek vörös porát hordozta, B.B. pedig megpróbált valami közömbös dologra gondolni, hogy kiverje fejéből ezt az átkon és fárasztó utat. Léptei tompán visszhangoznak a támfalakon, és időnként suhanó macskák körvonalait véli látni. Kis időközönként az órájára néz, hogy a foszforos számlapról leolvashassa az időt, és eszerint gyorsítsa vagy lassítsa lépteit. Ellenőrzésképpen benyúl belső zsebébe is, nem vesztette el a jegyét, amit délután, ideutazásakor vett. A jegye és az igazolványa is megvan, csak pénztárcájának keresése okoz némi ijedelmet, de azt is hamarosan megtalálja farzsebében. A fák mögött szeméttégető-telep nehéz büze üti meg az orrát: áporodott, dohrogó füst terjeng, de ez csak pár méteren át tart, és amint a levegő kitisztul, B.B. teljesen váratlanul az állomásépület előtt találja magát. Az állomásépület homlokzatán egyetlen dróthálós lámpa ég, egyébként az egész épület sötétbe borul. A csupasz körte fénye pedig csak haloványan világítja meg az állomás nevét. Az épület elég kopott, a vakolat nagy darabokban válik le a habarcsos téglákról, és látni lehet, hogy pár alkalommal már utánavakoltak. Az eresz alatt lyukas fecskefészkek sora-

kozna, az aszfaltozott járdán madárurulékek foltjai virítanak, az egész épületnek paraszti jelleget adva. A falon zománczott táblák, feliratokkal, de többségük a rozsdá miatt már olvashatatlan. Ennek ellenére B.B. pár betűből is megfejti az értelmüket, hiszen szabványos a szövegük. A lámpa fénykörének határán mohás fájú nedves pad áll. B.B. bokukkant a váróterembe, a sötétben nem lát semmit a vaskályha csövének csillogásán kívül, ezért megfordul, és kiáll az állomás elé. Nyugtalan, mert nem látja a távoli szemaforok pislákolását, csak a lámpafényben szikrázó három pár sánt. Valójában láthatná a víztorony üvegtelen ablakait vagy a szénraktár kátrányitatta deszkáit is. Ujra leselkedni kezd az állomásépület sötét ablakainál, mert feltámad benne a gyanú, hogy az utolsó éjszakai vonat el is ment, azért ilyen kihalt minden. Idegesen cigarettára gyújt. Egyezteteti óráját az állomással, amely két percet siet ugyan az ő órájához képest, de a vonatnak akkor sem lett volna szabad elmennie, hiszen beláthatatlan következményei lehetnek annak, ha a vonat nem tartja be a menetrendet. Nem az esetleges katasztrófákra gondolt, hanem arra, hogy be lehetne perelni a vasútigazgatóságot, hiszen az utasok nem saját mulasztásuk miatt késik le a vonatot. B.B. idegesen körbepillant, de rajta kívül senki sincs az állomáson. Lassú, kelletlen lépésekkel kimegy a vágányok közé, és a távoli sötét tömegben tehervagonok félreállított sorát véli felfedezni, ütött-kopott tolatómozdonnyal. De lehetne ott mozdonyfordító órház is, vagy roncsok halmaza, ezért a lámpafényben csillogó sínpárokat kezdi nézni, melyek között a szél zörögve el-elakadó szemetet sodor. Visszaballag az állomásépület felé, és jobb ötlete nem lévén, bemegy a jegypénztár helyiségébe. Számára megmagyarázhatatlan kényszer folytán igyekszik az akadozva nyikorgó ajtót a legnagyobb óvatossággal csak résnyire nyitni, éppen hogy beférhessen rajta, riadtan, mint a vétkező, aki kihágást követ el a csendrendelet ellen, bár valójában csak észrevétlen akar maradni. A pénztárhelyiség-

ben léptei tompán konganak a sima kövezeten, és felerősödnek a csupasz falakon. A falak egyhangúságát csak a homályosan derengő ablakok körvonalai szakítják meg. Semmi fény nem szűrődik be az ablakon, így hiába nyújtja előre a kezét, nem veszi észre a vasalt fapadot. Neki is megy, térdét a pántba vágja, csaknem keresztülbukik rajta. Ijedtében forró veríték önti el testét, mikor a kövezeten dübörögve arrébb csúsznak a szegecselt falábak. Az asztalhoz settenkedik, de kitekintve csak pár távoli csillagot, és a házak között terpeszkedő végtelen feketeséget látja. Kezét vállmagasságban a falon csúsztatja, reménykedve, hogy esetleg megtalálja a villanykapcsolót, bár inkább azt szeretné, ha nem találna semmit, mert akkor nem veszíti el a dolgok eddigi logikáját. Keze porcelánhideg tárgyba ütközik, amely lehetne konnektor is, vagy villanycsengő fedele. Mégis kapcsolót tapint ki a falon, és izgatottan, vagy inkább kíváncsian felkattintja, szemét fényözönre számítva összehúzza. Halálán sóhaj, mikor a terem többszöri próbálkozás után is sötétben marad. Az ajtónál, a visszhangzó teremben hatalmas robajt keltve belerúg a küszöbbe. Ezek után szinte futva hagyja el a termet, kimenekül a biztonságos szabad ég alá. Kiérve megállapítja, hogy még mindig egymaga van, senki nem jön utána. B.B. nagyon vágyik arra, hogy legalább kutyaugatást halljon, de a szél pisszenést sem sodor útja felől. Az órájára pillant, és egyre valószínűbbnek tartja, hogy az utolsó éjszakai vonat már valóban elment, és ő ittmaradt, kénytelen lesz a jegypénztár kemény, vasalt padján éjszakázni, ahol könnyen meglophatják, vagy megverhetik a csavargók, kóbor, veszett kutyák marhatnak belé, esetleg rendőrök szállítják be a fogdába. B.B. úgy érezte, hogy torkát láthatatlan markok szorongatják. Legszívesebben zokogni szeretett volna sorsa alakulása miatt. Belehunyorogott a dróthálós csupasz villanykörtebe, amely körül rovarok rajzot tak mély zümmögéssel, időnként messze szétrebbenve, ha denevér csapott közéjük. B.B. a bogarak bágyasztó nászán kívül eddig

nem hallott, halk, dobogó hangra lett figyelmes. Először azt hitte, hogy poszméhek virágraszálló dongása, és csak később, mikor a zaj szaggatottá töredezett a csendben, kerécsattogásra, meg gépies, nehéz fújtatásra kezdett hasonlítani, támadt fel a remény benne, hogy talán a vonat jön. A végányok közötti köves töltésre futott ki, hogy a lámpafények alapján megbizonyosodjon a vonat érkezéséről, de nem látott semmit, sőt a zajt is egyre halkabban hallotta, és újfent elfogta a csüggedés. A sötét állomásépület felé fordulva káromkodni kezdett, apró termésköszilánkokat rugdosott a sötétbe. Arra gondolt, hogy talán elnézte a menetrendet, és éppen ma nem jön vonat. Csak egy apró jelecske az egész, amit nem vett észre a menetrendben az időoszlopok tetején, és így érthető, hogy senki sincs talpon, sehol nem világít egyetlen lámpa sem. Ekkor újra felcsattant a fújató hang. Közvetlenül a háta mögött. Érezhetően felkavarta a levegőt. A mozdony lámpái még eggyéolvadva csillogtak a távolban. Eddig nem tapasztalt remegés futott át a testén, arca mosolyra húzódott, s belső zsebébe nyúlt a jegyért, mikor kiment a töltésre. A távoli fénypont szemmel láthatóan nőtt, kettévált, majd a két pontocska nagyobbodni kezdett. A zajból arra következtetett, hogy az gőzmozdonyé, és ezt furcsállotta, mert már évek óta nem látott üzemelő gőzmozdonyt. A növekvő, zakatoló dübörgésben idegesen hátrafordult, vajon az állomásfőnök felébredt-e már, hogy piros lámpájával megállítsa a szerelvényt, mert szemafort sehol sem látott. De legnagyobb meglepetésére az épület ugyanolyan sötét maradt, csak a névtábla fölötti csupasz izzó világított rendületlenül. Visszafutott az állomásépület felé, hogy láthassa a kocsisort, és majdnem sírva fakadt, mikor meglátta a teljes sötétségben zakatoló szerelvényt. Megfordult, és az állomásfőnök ablakát kezdte verni teljes erejéből, csaknem kiütve keretéből az üveget. Mikor látta, hogy semmi reménye a forgalmista felköltésére, B.B. megfordult, hatha azóta a szerelvény lámpái kigyulladtak. De a sötétben legföljebb sejtette,

merre van a kígyótestű kocsisor. Lemondóan arra gondolt, hogy a tehervonat csak át fog gördülni az állomáson, azért nem jött ki az állomásfőnök sem. Összekulcsolta kezét, földöntúli erőkhöz fohászzkodott. Összefüggéstelen mormolását elsöpörte a sínen csúszó vaskerekek sikolya. Nem akart hinni a szemének, mikor meglátta az állomásépület előtt fújtatva megálló szerelvényt. Megörült, hogy felismerte lihegéséről a gőzmozdonyt, bár a félhomályban nem látta, hogy ez egy nagyon öreg típus, az oldal-szertályt, a hengertestet átszövő csövek kusza vonalait csak akkor vette észre, mikor a mozdony kerekei közül kicsapódó gőzben megindult a vezetőfülke felé. Nyugtalanította, hogy a vonatot senki sem jött ki fogadni, még csak krampácsolókat sem látott. A zsíros, olajos mozdony vezetőfülkéje alá érve B.B. nagyot köszönt, de nem kapott feleletet. Ugy gondolta, hogy talán a gőzdugattyúktól nem hallották, mert odabentről olyan hangok szűrődtek ki, mintha valaki szemet lapátolt volna, és tisztán kivehető volt a lapátról leesett széndarabok kongása a padlón. Ujra köszönt, de fentről csak egy nehéz vasajtó csikorgása volt a válasz, s ez egy kicsit dühítette. De nem akarta, hogy a vonat váratlanul elmenjen, és ő itt maradjon, ezért úgy döntött, hogy felmászik a mozdonyvezető és a fűtő mellé. Lábával megkereste a mozdony alól kinyúló vaslépcsőt, majd kezével fogantyút keresve simította végig a kormos vaslemezeket. Jobbjával meg is kapaszkodott, de baljával tapogatózva tenyerét az egyik szelephez nyomta, amelyből éppen sűrítve áramlani kezdett a gőz, és a forróság hevítette vaskúp bélyeget égetett a markába. Fájdalmában elrúgta magát a mozdony oldalától, talppal a szomszédos sínre esett, de nem tudta megtartani az egyensúlyát, és a talpfák közé botladozott. Mikor tenyerét eltorzult arccal fújva újra felnézett, láthatta a kocsisort, amelynek ablaksorai fáradtan csillogtak az állomás lámpájának fényében. A kocsik sötétek voltak, csupán a szerelvény vége táján világított az egyik. B.B., aki az előbb még valamilyen trágárságot akart a mozdony-

vezető fejéhez vágni, most fájdalmát is elfelejtve boldogan kiáltott fel örömben, hogy mégis az utolsó személyvonat jött. Kiugrott a talpfák árkából, és rohanni kezdett a világos ablakú kocsik felé. Odaérve boldogan felkapaszkodott rá, majd beszedülve az első kupéba, elterült a bőrülésein. Pekvó helyzetében megégett kezét kezdte fújni, mikor tekintete az órájára esett, és látta, hogy a vonat a menetrendben megjelölt időpontnál korábban jött. Első reakciója az volt, hogy talán az órája jár rosszul, de örökségét füléhez tartva világosan hallotta a szerkezet kimért, pontos ketyegését, így arra gondolt, hogy a szerelvény majd itt az állomáson fogja bevárni a megjelölt indulást. Mivel melege volt a futástól, felállt, hogy zakóját levegye, és a fogásra akassza. Ebben a pillanatban előlről éles füttyöt hallott, nyilván a mozdony sípját, amely így szokta figyelmeztetni az utasokat, hogy a szerelvény azonnal indul. B.B. nem tartotta valószínűnek, hogy máris indulnának, csak nyomáspróbának vagy szelepellenőrzésnek hitte az egészet, s bár az is megfordult a fejében, hogy esetleg rossz vonatra szállt fel, mivel a kocsikban nem utazott senki, ablakai sötétek voltak, megnyugodott, mert tudta, hogy ezen a vonalon nincs sínélágazás egészen otthonáig, ahol az állomás mögött rozsdás iparvágányok tekeregnek a kibelezett, szétrothadt tartálykocsik, meg igénytelen, sárgás perjével benőtt szemétdombok között. Azt hitte, hogy szülővárosa állomásán a gyorsvonatokon kívül minden szerelvénynek meg kell állnia, szükségképpen ennek is. A futás miatt homlokán egyre kövérebb gyöngyökben ült ki a veríték, ezért az ablakhoz lépett, hogy kinyissa. A mocskos, rászáradt, poros esőcseppek térképét mutató ablak csak nehezen engedelmeskedett, ezért mindkét kezével belecsimpaszkodott, mire az lenyitódott. Kíváncsian kidugta a fejét, mintha egy teljesen ismeretlen hellyel ismerkedett volna, hosszú utazás közben. Az állomáson még mindig csak a helységnevé fölötti lámpa égett, kénsárga fénykört rajzolva a szürke aszfalra, fel-

kúszva a hernyórágta levelű gesztenyefa koronájára. Csaknem derékig kihajolt az ablakon, hogy előreláthasson a mozdonyig, de minden kihalt volt, csupán elnyúlt, valószínűtlen árnyékokat látott, és a mozdonyból lüktető gőzt, ahogy foszlányaira szakad, és beleveszik az éjszakába. A mozdony gólyafészkes kéményéből apró szikrák pattantak ki, de a szél az ellenkező oldalra sodorta őket, ezért csak egy-kettőt láthatott belőlük. A sötétbe bámulva hirtelen úgy döntött, hogy mégis leszáll a vonatról, és inkább a váróteremben vagy a jegypénztárban éjszakázik zsebtolvajok prédájaként, mert teljesen elbizonytalanította, hogy az állomás továbbra is kihalt volt. Nagyon sóhajtott, és fel akarta húzni az ablakot, de az beszorult, nem engedelmeskedett. Ujra kihajolt az ablakon, hogy közelebbről szemügyre vegye az ablak zárószerkezetét. Tekintete, miközben baljával az ablakot fessegette, végigsiklott a látószögébe került szerelvény oldalán, és csaknem felkiáltott meglepetésében, mert az egyik kocsi éppen akkor szállt fel két alak. Bár az állomás lámpája csalóka fénysugarakat szórt a sötétbe, és valószínűleg álom vagy véletlen egybeesés is lehetett, de mintha C. lépett volna fel az ajtóba, majd utána ruganyos mozdulatokkal egy ismerősnek tűnő fiatalember is feltornázta magát, akinek arcát B.B. nem láthatta, mert a lámpa fénye csak körvonalainak éles határát rajzolta ki. Egy pillanatra azonban B.B. felé fordult, és jóllehet puha kalapja fekete árkot ázott arca helyére, kettőjük között így is megdöbbentő volt a hasonlóság. B.B. megbabonázva állt az ablaknál, cselekvésre képtelenül, mintha minden tagjába görcs állt volna bele. A személyek valósága gyötörte, mikor az elemi erővel, élesen csattanva meglóduló szerelvény kirántotta lába alól a padlót, és ő nekizuhant a cipőtálpak pecsételte bőrülésnek. Minden erejét megfeszítve próbált minél hamarabb felállni. Buzgósága nevetségesen hatott, mert megcsúszott, vállát a szeméttartó éles sarkába vágta, zakója hónaljában ropogva elrepedt. De B.B. semmit sem érzett, s csak akkor tört rá a fájdalom, mikor a kocsi az állomásépület előtt gör-

dült el, egyre gyorsabb tempóban hagyva maga mögött az egyetlen világító lámpát, a várost. B.B. az egyenletes gőzszisztegésben és a síndarabok illesztésének hézagjain kattogó kerekek rángatásában összeszorított fogakkal várta fájdalma enyhülését, s lázasan gondolkodott azon, hogy vajon C. mit kereshet ezen a vonaton. De végső soron be kellett látnia, hogy semmi köze ahhoz, hogy mit csinál a lány. Leült az ülésre, és egykedvűen bámult maga elé a rászédettek és kifosztottak szívlágyító alázatosságával. A nyitva hagyott ablakon a légáramlat csattogtatta a vasúttársaság címerével ellátott fűzőld függőnyt. P.B. arra rezzent össze, hogy fázik. Állig begombolta az ingét, és gondolkodni kezdett. A gondolat, hogy vajon C. miféle helyre utazik, s ki a titokzatos útitárs, egyre több fájdalmat okozott neki. Ráérősen felállt, az ablakot szeretne volna becsukni, mert elfelejtette, hogy a szerkezet beszorult. Az ablak nem mozdult, erre lemondóan legyintett, belebámult az éjszakába, ahol egyetlen fénypontocska sem szakította meg a mindent elöntő sötétséget. Arcán forróság ömlött szét, mikor C. jutott az eszébe, és teli torokból üvölteni kezdett, arca eltorzult, nyála nikotinsárga cseppekben szökött cipőjére, meg a szemközi ülésre, miközben szitkok és átkok görgetegét zúdította C. és útitársra fejére. Olyan hirtelen hallgatott el, amilyen váratlanul kezdett rá a gyalázkodásra. Az ablakhoz lépett, mély lélegzetet vett, számítva a várható erőlködésre, belekapaszkodott a mocskos fogantyúba, és irtózatossággal megrántotta felfelé. A heves mozdulatra az ablak csak pár centit csúszott alumínium-árkában, és B.B. hónalján a megpattant zakószövet továbbrepedt, így kénytelen volt elengedni az ablakfogantyút, majd hirtelen elgyöngyülve leroskadt a helyére. Belebámult az ablakba, de nem látott ki a sötétség miatt, így csak a villanyfényben úszó fülkét figyelte, mintha tükörben önmagát vette volna szemügyre. De állandóan az ismeretlen férfi vonásait látta maga előtt, amelyeket igazából nem is látott, a foltos, görbe üveg torzítása is csak a fantáziáját segítette, ahogy saját arcát figyelte,

arcát csaknem mekilapítva az ablakon túlról bamuló alak orrá-
nak. Huzat lobogtatta hajfürtjeit magas homlokára simította.
Az ablak tükrözésében látta, hogy zakója jócskán végigrepedt,
látta a rojtozó kelme sebéit, amelybe már belefért az egész ök-
le. Assal vigasztalta magát, hogy nem vehetik észre könnyen a
hasadást, ha kezét a teste mellé engedi. Szórakozottan órájára
pillantott, és varázslattól tartva ráncolta össze homlokát,
mert órája tanúsága szerint a vonatnak csak ebben a percben,
ezekben a pillanatokban kellett volna kifutnia az állomásról.
Elsápadt, mert most már egészen biztos volt benne, hogy rossz
vonatra szállt fel. Megpróbálta emlékezetében felidézni a kö-
zeli állomások nevét, majd pénztárcája után nyúlt, és tenyerébe
fordította a pénzerméket. Elég volt egy pillantást vetnie a
matt, címeres alumínium és rézkorongokra, máris látta, hogy
ennyi pénznek elégnek kell lennie hazáig, bármilyen messzire is
viszi el a vonat. Abban is reménykedett, hogy mintha nem látott
volna ismeretlen állomás felé tartó elágazást. Ingerülten órá-
jára pillantott, majd lehunyta szemét, és a másodperceket kezdte
számolni. Minden tizenötödiknél rápillantott az óra számlap-
jára, s csak nagyon ritkán, de néha sikerült az időt pontosan
mérnie. Aztán gyorsan elunta a játékot. Végiggondolta, milyen
olvasnivaló lehet nála, vagy hogy mivel tudná magát elfoglalni,
de semmi nem jutott az eszébe, ezért belebamult az ablaküvegbe,
amelyben csak a saját szápadt arcát látta. Elfordította a fejét,
és a kupé berendezésének a tükörképét kezdte vizsgálni. Arra
lett figyelmes, hogy a mennyezet neonlámpájának fénye egyre
jobban gyengül. Meg akart bizonyosodni erről, de a fénybe bá-
mulva szeme képrázni kezdett, s mielőtt a lámpa elvakította
volna, lehunyta a szemét. Dühösen arra gondolt, hogy most már
csak valamikor holnap délelőtt ér haza, és mire kialussza ma-
gát, újra este lesz, tehát egy teljes napja elvész csak azért,
mert rossz vonatra szállt fel. Amikor kinyitotta a szemét, úgy
rémllett neki, a fülkében erőteljesebben rajzolódnak ki az ár-
nyak, a fényesre koptatott fémalkatrészekben is tompábbnak tet-

szett a lámpa fényének csillogása, s a legszembetűnőbbben óráján látszott a fény gyűrülése, mert meg kellett erőltetnie a szemét, hogy ki tudja venni a percheosztás hajszálvékony vonalait. P.B. az egésznek nem tulajdonított nagy jelentőséget. Azt hitte, szeme még mindig nem alkalmazkodott a látási viszonyokhoz. Mélyet sóhajtott, majd felállt, és szórakozottan kinézett a folyosóra. A folyosó sötét volt, és csak ekkor tűnt fel neki, hogy egyedül az ő fülkéjéből árad ki fény. Óvatosan a következő fülke mellé állt, és bekukucskált a sötétbe, de nem látott semmit. Ekkor hirtelen beléhasított C. és az ismerősnek tűnő alak képe, kíváncsiság kerítette hatalmába, vágy, hogy megkeresse őket, hogy kézzelfoghatóan megbizonyosodjon kettejük valódi létezéséről. Megragadta a fülke fogantyúját, és feltépte. A sötét helyiségből enyhe narancsszag ütötte meg az orrát. Tapasztalanul álldogált az ajtóban, bal kezével a fogantyút tartva. Már-már becsukta volna az ajtót, mikor eszébe jutott, hogy az ajtó fölött van a villanykapcsoló. Felnyúlt a sötétben, tapintása alatt kirajzolódott a vészfék fémhideg, leplombált alakja, a hőszabályozó skálája, majd a villanykapcsoló is. Felkattintotta a kapcsolót, és egy kis idő múlva, mikor a gáz begerjedt, a neoncső pislákolni kezdett, és sápadt fénnel árasztotta el a kupét. A szeméttartó tömve volt félig száradt narancshéjjal, a csomagtartó hálójában pedig egy napilapot vett észre. Belépett a kupéba, és levette a lapot. Az újság hátlapjának egyik darabja volt csak meg, s mivel azon B.B. nem talált semmilyen dátumot, az egyik cikkhasábot kezdte olvasni. Még az ötödik sorig sem jutott, mikor a folyosóról tompa kattanást hallott. Kinézett, de a sötét elnyelte a kocsi egész hátsó felét, egybeolvasztotta a kinti éjszakával. Kibámult az ablakon, és egyre nagyobb aggodalommal töltötte el a valóság, hogy odakint egyetlen lámpácskát sem lát semerre. Ujra eszébe jutott C., ezért a következő fülkéhez lépett, ahol szintén sötét volt, hogy ide is benézzen, hátha talál valakit. Hozzányomta az arcát az üveghez, s akkor vette észre, hogy az

ablakon össze van húzva a függöny, ezért nem látott be. Fejét tekergetve megpróbált valamilyen rést találni a függöny ráncain, de ekkor a kocsi hevesen rázkódni kezdett, a rugók recesegtek, a kerekek vadul kattogtak, mintha acélbilincsből, a fékpofák harapásából akartak volna kitörni. A vonat alighanem összetett váltósoron vágatott, mert B.B. teste megbillent, a folyosó ablakának esett, amelyen keresztül legnagyobb öröme egy állomás fényeit fedezte fel. Pájós kezéről megfeledkezve szinte letépte az ablakot, nehogy elmulassza az állomás nevét leolvasni, de a névtáblát még nem láthatta, csak az épület oldalfalát. A szerelvény pedig visítva fékezni kezdett, ő belekapaszkodott az ablakba, nehogy az egyre növekvő erő kipördítse előnyös helyzetéből. Az elnyújtott, csikorgó hang agyának részecskéit reszelte, addig a pillanatig, míg a kocsisor nagyot zötytyenve meg nem állt. Bárhogyan is meresztgette szemét, B.B. nem látta a névtáblát, mert az egyik erős lámpa fénye olyan szögben világította meg, hogy a zománcozott bádoglapon csak egy vakító fénykorong csillogott. Megpróbálta az állomást egyéb ismertetőjegyei alapján felismerni, de nem tudta azonosítani abból a pár odvas fából, meg máglyaként feltornyozott, frissen pácolt talpfarakásból, amit látott. Az állomásépület előtt telt muskátlifejek virítottak, és úgy rémlett neki, ezt már látta valahol, bár az egész valószínűtlennek tűnt, s valamelyik álmának torzóban megőrzött epizódját sejtette a muskátlifejek mögött, vagy egy régi emléket, amely máshol játszódott, s csak fantáziájának buzgó játéka azonosította éppen ezekkel a muskátlifejekkel. Az állomásépület földszinti ablakaiból csekély világosság szűrődött ki, mintha odabent valaki petróleumlámpával vagy gyertyákkal világított volna, de a vonathoz senki nem jött ki. B.B. éppen indulni készült, hogy a következő kocsi valamelyik ablakából leolvassa az állomás nevét, és megnézzé, az épület melletti fák alatt van-e valaki, mikor az egyik vagonajtó nagyot csapódva kinyílt, és egy alak szállt le. Az alak fekete körvonalait B.B. egészen a lámpák fényköréig kö-

vette, és ott C. utitársát és kísérőjét ismerte fel benne. Nire rákiálthatott volna, az alak végleg eltűnt az egyik sötét épület mögött. B.B. ádámcsutkája fel-alás ugrált, mikor arra gondolt, hogy C. most egyedül ül valamelyik kupében. Maga elé képzelte C. alakját, de mielőtt még aprólékosan felidézhetné volna ruháját, a ráncokat, a redőket, azt az elrendezést, ahogy utoljára látta, a mozdony prúd asszonyként felsikített, és fújtatva, rángatózva elindult. B.B. fejét az állomásépület felé kapta, és suhanó árnyakat látott osonni a forgalmi iroda felé. Az állomásfőnök meg néhány vasutas lehetett tányérsapkában és zöld-piros tárcsával. De nem látta őket, mert a vonat nehezen lendült bele, a szegecselés ropogva fújtatott, mintha emelkedővel küzdött volna, így tulajdonképpen vészett korcsokat is láthatott volna porban fürödni, vagy szemhéja mögött köröző korongokat, és amíg az épület haloványan derengő ablakait fürkészte, a névtábla kicsúszott látószögéből, éppen csak az utolsó két betűt tudta elolvasni rajta. Nem jutott semmire vele, mert bárhogy erőltette is az agyát, tudomása szerint a környéken sehol sem végződött településnév éppen arra a két betűre. Azt gondolta, ipari vagonrendező-pályaudvaron voltak. Orra melaszszagot vélt érezni, szemét szélsodorta mészpor csípte. Ujra fájni kezdett, becsukta az ablakot, a kupében eloltotta a villanyt, az újságot az ülésen hagyva visszament a fülkéjébe. Leroskadt az ülésre, és még mindig azon gondolkozott, hová kerülhetett, bár a nagyobb településeken kívül felületesen ismerte csak ezt a környéket, és lehetségesnek tartotta, hogy idefelé jövet valamilyen oknál fogva nem figyelt fel erre az állomásra. Visszagondolva a névtáblára, talán nem is azt a két betűt látta, csak hasonlókat, és ez megnyugtatta, mert így kapásból három nevet is tudott mondani. Az otthona felé vezető sín-pár mentén lévő állomások nevei jutottak eszébe, és a két utolsó betűt gondolatban szándékosan úgy változtatta meg, hogy valamelyik névvel egybeessen. Felállt, és kibámult az ablakon. Odakint reménytelenül összefüggő falat alkotott az éjszaka,

amelyben egyetlen lámpafény sem világított. Remény nélkül ke-
reste az üzemek és települések fényfüzereit. Azoknak a telepü-
léseknek a világosságait, amelyeknek éjszakai fényei hosszan
kísérték a vonatot, ha néhanapján hazafelé utazott egy későbbi
járattal. Szabályos időközökben telefonoszlopok süvítő hangját
hallotta. Néha rozsdaszagú füst ütötte meg az orrát, szeme előtt
kavargó szikraeső halt el. C. jutott az eszébe. Ugy érezte, hogy
C. most, hogy fülkéjében rezsiket és ismeretlen cél felé robot,
gyámolításra szorul, s ezért biztosan nagyon hálás lesz neki,
mint máskor is. Kíváncsi volt arra is, hogy ki lehetett a lány
útitársa. Kénytelen beismerésre volt kárhóztatva, mikor meg kel-
lett állapítania, hogy féltékeny az ismerős figurára. Magabizto-
san lépett be C. fülkéjébe, és köszöntötte a lányt. C. egy olcsó
szerelmi regényt olvasott, amelyet ő is jól ismert, mert egy i-
dőben nagyon felkapott könyv volt, és B.B., ha véleményét kér-
dezték a regényről, mindig csak arról beszélt, ami rossz benne,
bár magában elismerte, hogy mind a történet, mind a regény stí-
lusa besztaszellerszerű ugyan, azért elviselhető olvasmány. C.
visszaköszönt, de nem figyelt rá, és mikor mégis felnézett, csak
azért, hogy cigarettacsikkjét elnyomja a tömött hamutartóban.
A csikk azonban leesett a hamu- és gyufaszáldombról, begurult
az ülés alá. B.B. szemközt foglalt helyet, de rögtön meg is bán-
ta, mert a lány mellé akart ülni. Zavarta, hogy a lány nem tette
le a foszladozó támlájú könyvet, láthatóan elmerült az egyik
legérdekesebb fejezetben, ahelyett, hogy az ő karjaiba fúrta
volna be magát, és gyónóként őszintén beszélni kezdett volna ú-
titársáról. Csalódott a lányban, mert úgy érezte, ennyit elvár-
hat tőle. Ilyesmiken gondolkozott, és kibámult az ablakon. A
fülkében pedig kicsapódásig sűrűsödött a csönd. B.B. számára
úgy tűnt, mintha végtelenül hosszú ideig nézte volna az ablakon
túli sötétséget, és mikor visszafordult, a lányt kezdte nézni,
aki tovább olvasott, mire ő ingerülten kitört, szavaiban felol-
dódott szorongása, és a szitkokat egy elgázolt pikador keserű-
ségével vágta a lány fejébe. C. ugyan csak ingerülten válaszolt,

mert pontosan ott kellett félbeszakítania olvasmányát, ahol a fiú a lány szoknyája alá csúsztatja kezét. Dühösen újra olvasni próbált, de mire megtalálta volna a félbehagyott mondatot, ő újabb kirohanást intézett ellene, amit nem tűrhetett szó nélkül. E.B. tulajdonképpen csak azért átkozódott, mert idegesítette C. ellenséges magatartása, s ezt nem tudta mire vélni. Csak találgatni tudott, hogy egészen biztosan az ismerősnek tetsző alak miatt van az egész. Az új vadász is ugyanazt a vadat cserkészi. Ugyanazt, amit ő. B.B. saját mozdulataira gondolt, az ölelésre, amikor vasmarokkal tartva húzta maga elé áldozatát, a csókra, s hogy a nyakát kutatta, állati ösztönök által vezérelve, mintha csak üttér után szaglászna. C. lapozott a könyvben. A mozdony füttyntett. B.B. elhatározta, hogy elindul, és megkeresi a lányt. A mozdony felé indult, mivel az ismerős alak is tőle a második vagy harmadik kocsiból szállt ki, tehát szükségképpen C. is valahol azon a környéken ülhetett. Számítva arra, hogy esetleg a kalauzzal is összefuthat, ellenőrizte, megvan-e a jegye. Indulása előtt még utoljára kísérletet tett az ablak becsukására, de a pánt makacsul tartotta magát. A folyosóra kilépve hamarosan sötétséget markolt, de könnyű volt tájékozódnia. Mikor a kocsi végére ért, vasajtó zárta el az útját, de zárját kitapogatva könnyedén kinyitotta. Az ajtó mögül vad zaj csapta meg, egy pillanatra visszariasztva a tátongó úrtól. B.B. nagyon óvatosan vaspallót tapogatott ki a lábával, amely a másik kocsiba vezetett. Abban a kocsiban is sötétség fogadta, ezért bebotorkált a legközelebbi kupéba, de a lámpa nem égett, és nem égett a szomszédos fülkében sem, így reménytelen dolognak tartotta, hogy megtalálja C.-t. Kiabálni nem mert, mert úgy gondolta, hogy valaki alhat a függönyök és az éjszaka mögött, és a kiabálással felébresztve kellemetlenséget is okozhat neki. Atsietett a kocsin, hátha a következő kocsiban megtalálhatja a lányt. Itt is vaksötét uralkodott, egyetlen kapcsoló sem működött. B.B. a kerekek szilaj kattogásában sorra nyitogatta a fülkeajtókat, mindenhová bekiáltva a lány

nevét, mert mind kevesebb reményt táplált, amint egyre közelebb került a mozdonyhoz. Már hallotta a mozdony hevített fűjtatását, s ismét egy vaspallón egyensúlyozott át a számítása szerint utolsó vagy utolsó előtti meg nem nézett vagonba. A kocsiba érve rögtön észrevette, hogy a folyosón, vagy valahol a fülkékben világít a villany, és ez új reménnyel töltötte el. Biztosra vette, hogy csakis C. lehet őtt az egyik kupéban. A félhomályban még a W.C. feliratot is el tudta olvasni a folyosó végében, és mivel erős vizelési inger fogta el, benyitott. A szűk fülkében fullasztó ammóniaszag csapta meg, mintha minden részecske a tisztátlanság bűzét ontotta volna magából. B.B. undorát leküzdve vizelni kezdett az egyik sarokba, mert azt már nem látta, hogy merre van a kagyló. Lábát szétterpesztette, nehogy a vizelet ráfolyjon, ekkor borzalmas sikítást hallott. A sikolyban felismerte C. hangját, és összerezett. Megpróbált arra gondolni, hogy a hang a mozdony gőzkazánjából szökött ki, vagy a váltók akasztották meg a felhevült kerekek forgását. Valójában minden porcikája C. hangját tudatosította. B.B. vizelést mímelve állt a sarokban, és félt. Az újabb kétségbeesett kiáltás velejéig megrázta. Lehunyta szemét, és mint bárdcsapást várta a következő sikolyt. C. hangja átfűrészelte a nyirkorgásokat, és éppen olyan hosszú ideig tartott, amíg B.B. begombolta nadrágja gombjait. A végfülkéből kilopózva óvatosan kilesett a folyosóra, és valóban, a kocsi másik végében dulakodó alakokat látott, az egyikben felismerte a lányt, akinek a keresésére indult. Nem értette, hogy miért dulakodnak vele. Féltreértésre gondolt, valamilyen apróságra, amit az emberi ingerlékenység nagyított fel. Azután arra gondolt, hogy talán meg akarják erőszakolni a szerencsétlent, ezért kilépett fedezékéből, és elindult feléjük, mert nem tudta megkülönböztetni az alakokat. Mivel ők elmerültek a tusában, nem vették észre, hogy B.B. közeledik feléjük, és ő sem kiáltott. Három lépésre lehetett tőlük, amikor az egyik alak, aki szutykos bőrkötényt viselt, és sovány, csontos arcát izzadság fényesítette, homlokára pedig összetapadt tincsekben simult csapzott haja, lefogta C. kar-

jait, és a lányt szembefordította a másik alakkal, akitől B.B. azt várta, hogy letépi C. ruháját. De a köpcös, elhízott alak, akinek koponyája kopaszságán a villanyfény csillogott, és nagy, zsíros kabátot viselt, ami dohány- meg naftalinszagot okádott magából, egy spárgára akasztott táblát vett elő belső zsebéből, és azt a vadul kapálózó C. nyakába akasztotta. C. hevesen tiltakozott, nyakát és derekát tekergette, amit a bőrkötényes, sasorrú alak vasmarokkal szorított. Az egyik erőteljes rántás után C. ruhája elszakadt, de a lihegés és a sikoly elnyomta a szövet hörgését, B.B. pedig látta az eltépett ingből kibuggyanni C. mellét. Igaz, csak egy pillanatra, mert a tábla, amit sikerült a nyakába akasztaniuk, azonnal eltakarta. Ezután mindketten nekifeszültek C. hátának, aki kifordult, nyilván menekülni akart, de visszarántották, és újra dulakodni kezdtek. Így B.B. leolvashatta a táblára írt szöveget, bár az első pillanatban nem értette meg, csak akkor, mikor a bőrkötényes kirúgta a vagonajtót, és kintről hideg szél süvöltött be, zászlóként lengetve C. haját. A két alak újra nekifeszült C. testének, aki láthatóan lankadt már. Egyre közelebb tuszkolták a lányt a nyitott ajtóhoz, amelyen túl, a szerelvény kerekei alatt a koromfekete anyag futott. A vinnyogás ízekre tépte B.B. agyát, mikor az utolsó támasztékot is kiütötték C. alól, és kilékték a lányt a vonatból. B.B. hallani vélte a tompa puffanást, de éppen akkor a mozdony sípja is éleset kurjantott. Szeme előtt C. arca ugrált, a tábla szövegével, amelyet az eleven bőrbe és húsba róttak fel a homlokán, az ajkai fehérségében. B.B. tekintete találkozott a kabátos alakéval, miközben a bőrkötényes az ajtó becsukásával bajlódott. B.B. agyában felkiáltással riadt a kopasz kérdő tekintete, és villámgyorsan megértette sorsát. Az ablak melletti kapaszkodóba kapva megfordult, és rohanni kezdett, de lépteivel szinte egyidőben felhangzottak a nehéz bakancstalpak döngései is, és ő is tábla hurkát érezte a nyakán, miközben teljes erejével bevágta maga mögött az ajtót, amelyet hihetetlenül kis idő múlva csörömpölve, nagy hévvel újra kinyitottak. B.B. tüdejében érezte a nehéz naftalinszag fullasztását, és a lehető

leggyorsabban igyekezett futni a hosszú folyosókon. Egyetlen porcikája sem hitt abban, hogy megmenekülhet, hogy elkerülhetné C. sorsát, ezért beugrott a ki tudja kányadik kocsiba, mikor már úgy érezte, hogy elegendő előnye van a kabátossal szemben. Az ajtót teljes erejéből behúzta, a függönyt is, és izzadó markával görcsösen szorította az ajtó fogantyúját, testét nekifeszítette az ülésnek, izmaival és csontjaival peckelve fel a zárat. A fülkében sötét volt, bár égett a lámpa, de ez csak a furnérmennyezet tenyérnyi darabkáját világította meg. B.B. lazított, és kibámult az ablakon, de önmaga zilált testét látta a folyosó lámpáinak fényében. A kinti sötétséget nem szakította meg csillagszem, az éj B.B. reményeiből hízott. Zajt hallott a folyosóról, feszülten figyelni kezdett, de a kerékzaj meg saját lihegése nagyon zavarta. Kifordította a csuklóját, és óráján látta, hogy a vonatnak most kellene befutni otthona állomásra. Csodát várt, de nem hitt benne. (dakintről a folyosóról egyértelműbben hallatszott a motoszkálás. Kupéajtók nyíltak és csukódtak, súlyos léptek hanzottak. Feszülten hallgatózott, újait egyre szorosabban fonta rá az ajtó fogantyújára, teste csaknem beleolvadt a szeméttel borított linópadlóba. Visszatartotta lélegzetét, és így számolta a fülkéje felé közeledő lépteket. A vonat alól olyan hangokat hallott, mintha valaki kövér falatra várva a fogait csikorgatta volna, de a fékpofák sikítását nem hallotta, és az ablakra felnézve sem látott fényt, ami állomás közelségét jelezhetne volna. Hirtelen arra rezzent össze, hogy a patkolt bakancstalpak tőle alig néhány méterre döngenek, tehát a nagykabátos talán már a szomszédos fülkét vizsgálja át. Testét megfeszítette, mint húrt a hegedűn, és a függönyre felpillantva egy mindent betöltő árnyékot látott, amit a folyosó lámpái vetítettek fülkéje üvegén keresztül a napszitta drapériára. A gnóm ajtaja előtt állt. Mikor a kabátos megpróbálta kinyitni az ajtót, B.B. minden izmát megfeszítette, fájdalmat okozott önmagának. Az első támadást, igaz, nem volt heves, könnyedén háritani tudta. A következőbe már sokkal

több erőt fektetett az idegen, és feltehetőleg nekifeszült a szomzédos fülke ajtajának, vagy a folyosó ablakának, mert B.B. ajtaja, ha lassan is, de résnyire nyílt. B.B. ekkor a porcogóiból gyűjtötte össze maradék erejét, és sikerült nagy robajjal bevágnia az ajtót. A kabátos lába lecsúszhatott támasztókaról, mert kintről zuhanás tompa zöreje ütötte meg a fülét. B.B. kicsit lazított, és újra felnézett a függönyre, amelynek ráncain világosan kivehette támadójának deltás körvonalát, vállainak szélességét, fejének trapéz alakját. B.B. patakzó verítéke szabályos időközönként koppant a padlóra. Váratlanul az álmoság erőt szippantó hálója zuhant rá, és érezte, hogy a következő támadás vállból szakítaná ki a karját, és ízekre törné megfeszülő combcsontját. Az árnyék még mindig ott terpeszkedett B.B. fölött, mintha tulajdonosa egyetlen furfangon, váratlan eselen törné a fejét, amivel felőrölhetné az ő ellenállását. Elől a mozdony éleset fütytyentett, zakatolása erősebbnek tűnt. A furnérmennyezeten a lámpa továbbra is csak egy keskeny sávot világított meg. B.B. lehunyta szemét, és érezte, hogy valamit mondania kell. Agya lázasan dolgozni kezdett. Rengeteg mindent tartott fontosnak, de képtelen volt kiválasztani a legmegfelelőbbet, amellyel hatni tudott volna a nagykabátosra, akinek árnyéka hajladozni kezdett a függönyön, mintha máris hozzáfogott volna terve megvalósításához. B.B. ekkor C. kidobott testére gondolt, és érezte, hogy róla kellene beszélnie. Hinni kezdett benne, hogy C. lehetne a kapocs, megmenekülésének éltető erecskéje, ezért kétségbeesetten próbálta rendezni gondolatait, karját egy pillanatra sem ernyesztve el. Érezte nyelvének tapló-szerű szárazságát is, agya megfeszített lüktetését, ahogy emlékeiből és benyomásaiból megpróbálja kipréselni a teljes egészében igaznak hihető lényegét. Még sohasem gondolkozott el azon, hogy mit mondott volna az idegennek, ha az C. felől kérdezi. Most, mikor talán az élete függött minden szótól, képtelen volt valami nagyot kigondolni, mert az egyszerű hétköznapi mozdulatokat akarta bearanyozni szavaival, amire pedig, érezte,

hogy képtelen. De életösztöne kiszaggatta sejtjeiből a legintimebb, legfélreesőbb zugba rejtett képeket és gondolat-töredékeket is, amelyek képzeletének mocskos termékei voltak, és amelyekről még önmaga előtt is félt volna beszélni, rácsodálkozását C. mellének ringására, teste fehérségére, zászlóként lebegő hajának omlására, szemöldökének ívére. B.B. rádőbbsent, hogy csak C. testét ismeri, csak arról tudna mesélni még vérpadja lucskában is. Rájött, hogy létezik egy másik C. is, akit nem ismer, s aki ezért most a nagykabátos markaiba taszítja őt. A nagykabátos pedig már a fogai között tartja a táblát, és a bőrkötényessel együtt felcsigázva várják B.B. összeomlását. B.B. gondolatmenetéből újra és újra kicsúszott a másik C. egésze. Elengedte az ajtó fogantyúját, mindkét kezét arcára szorította, még a leszámolás pillanatában is kereste a másik C. anyagát, akit sehogyan sem sikerült eggyé gyúrnia az elsővel. Erőfeszítésébe ekkor avatkozott be a folyosóról valamelyik támadójának a hangja, B.B. légvárait kövér léggömbökként pukkasztotta el, túlkiabálva a kalapácsütésként zuhogó kerékcsattogást.

- C. nem létezik. Számodra jelenés a valóságban.

B.B. ujjjaival csapzott hajába túrt, megzavarodva indult volna a folyosóra, de ajtaja előtt, a függönyről hiányzott az árnyék. B.B. úgy gondolta, egészen biztosan elbújtak valamelyik fülkében, ahonnan szemmel tarthatják az ajtót. Fáradtan elnyúlt a padlón, és a vonat monoton, fémkemény dübörgését kezdte hallgatni, amely zúgássá csendesült, mintha a szerelvény alagútban robogna.